

Poate c-am ajuns. Degetele, până-n vârful unghiilor, mă dor, înfipite în tunica lui caldă, scăldată de ploaie, de sânge și de sudoare. Mă simt urâtă și murdară și nu-l privesc – nici măcar nu-l pot vedea, cum stau vârată-n pieptul său, neîngăduită privirilor lui – așteptând clipa prielnică și un pârâiaș, să sar, să-mi primenesc fața, ca să mă pot uita în ochii lui și să-i surprind necuprinsul țipăt ascuțit al pupilelor, țipătul fără glas al sublimei uniri dezlănțuite. Dar calul își urmează trapul în glod, peste pietre, prin iarba mătăsoasă și elastică a coastei, și nu-i nici urmă de pârâiaș, așadar nu-i speranță. O fi frumos, urât, cât de cât viril? Are un miros plăcut. Sângele celorlalți și mai ales al ticălosului maur, care voia să mă facă bucațele cu iataganul, i s-a amestecat în sudoare și simt aici, la limanul nărilor mele pierdute în pliurile tunicii, două miresme de bărbat, aceea a înfrântului, acră și prăbușită, cea a învingătorului, acră și înălțată, alungând-o pe cealaltă lângă trupul rămas fără cap, tot mai îndepărtat în amintirea a ceea ce adulmec și în amintirea acestei zile. Această înfiorare ce-mi răscolește nările este aidoma unei alte bătălii și nu conțin să mă frământ, dar și să-mi prețuiesc norocul. De îndată ce mă va vedea, îi va fi greu să-și stăpânească însetările nenumite. Ce voi grai eu? Tunica sa albastră este de calitate bună și simt pe alocuri urmele unui parfum străin, o adiere de femeie. Iar bidiviul lui e minunat, o fi vreun nobil ori vreun țaran ajuns, atras în război de momeala câștigului. Voi sfârși prin a o afla, cât de curând, căci ne-am îndepărtat de larmă și vâlvătaie, urcăm acum un povârniș sub soarele în asfințit. Ne îndreptăm înspre castel, ca și cum am străpunge cortina de cimbru, de parcă cimbrul s-ar fi transformat în arbore, în pădure, ca și cum mireasma lui ar

vrea să primenească lumea și s-o aprindă în alt fel. Parfumul ăsta sălbatic și plăcut e mai puternic decât cel ce urcă din lăuntru veșmântului și al cavalerului care mi-a salvat viața și pe care-l strâng în brațe, ca să nu cad, ca să nu mă despart de acest trup de bărbat pe care nu-l cunosc, pe care-l voi cunoaște în curând. Care n-a scos un cuvânt măcar, de când am părăsit satul. Brațele-i sunt puternice, dar asta nu înseamnă mare lucru.

N-ar fi trebuit să-i tai capul. Ar fi fost destul să-i înfig spada chiar deasupra inimii, ca să mai fi putut respira câteva ore, vreo câteva zile cu un picuț de noroc. Dar era femeia asta în fața lui și dacă aș fi șovăit o clipă ar fi despicat-o în două, dobitocul, să ucizi o viață atât de zveltă, cu forme atât de pure, să împiedici aceste picioare dalbe și dezgolite să-și continue alergarea prin lume. Poate că are o mutră prăpădită, dar ceea ce înlănțui cu brațul stâng face mai mult ca o duzină de cadavre meșteșugit străpunse. Voi avea, așadar, mai puțini bănuți în pungă și o femeie mai mult în amintire. Și apoi, de ce nu, un corp de femeie e la fel de scump ca unul de bărbat. Dacă-i urâtă, cu atât mai rău pentru ea, voi putea s-o adaug restului de marfă. Urâtele nu-s bune la nimic. Convoiul trebuie să fie la Salamanca poimâine. E cam scurt timpul, dar vom face tot ce trebuie. Îmi adulmecă haina, degetele ei îmi caută trupul, micuța asta gingașă și zveltă nu-i chiar o țărăncuță fără carte. Părul ei năclăit are o mireasmă îmbietoare. Nu se teme să se strivească de pieptul meu, să caute acolo un adăpost nu lipsit de primejdii. Trebuie să ajungem undeva, să nu pierdem timpul, o să-l încarc pe Eulalio cu marfa și cu tot restul și o să-l ajung din urmă mâine, la Toledo sau mai încolo, undeva pe drum. N-aș fi crezut niciodată că un fost student la medicină va ajunge să practice această îndeletnicire, vreau să spun atât de josnică. În fond, de ce nu, tocmai un student la medicină, discipol al lui Galien și al celor patru umori ale sale... N-ar fi trebuit... Dumnezeu, câți ani încă îmi voi reproșa acel gest fără noimă, acea falie în viața mea, până la sfârșitul zilelor probabil, căci gestul acela a făcut din mine ceea ce sunt acum, ceea ce nu voi înceta

nicicând să fiu. Am zis *nebun*? Nu, cuvântul ăsta nu-și are locul aici... Femeia aceasta va ști să mă facă să uit, cel puțin pentru o noapte, să mă smulgă regretelor și să mă redea, poate pentru totdeauna, științei mele, adevăratei mele orânduiei, adevăratelor mele căi. Femeile, eu știu acest lucru și năzuiesc să fie așa, au darul să te facă să uiți totul. De ce nu și aceasta, cu mijlocul atât de lin, cu degetele atât de măiestre, răvășindu-mă cu nările-i fremătânde? Unde o fi învățat ce este viața? Poate că țin un nou viitor sub brațul meu de războinic plăsmuit, aidoma unei pâini calde. Sunt înfometat. Dă-i pinteni! Castelul, ca un uriaș netrebnic, pitit în întuneric, va rămâne la dreapta mea, privind pe partea satului, în vale, unde bătălia nu s-a istovit încă de focuri. Țipetele urcă, deslușite și aspre, până aici sus, dar ce rămâne din zi și din gesturi nu este decât măcelul de la sfârșit. Maurii fug deja către Cordoba, urmăriți de ai noștri. L-am zărit pe Santiago la începutul luptei și pe conte, tatăl său, călare pe bidiviii albi. Mi-a făcut semn cu spada, mi-a surâs chiar, înainte să își lase viziera, dar și-a amintit imediat de... Cine nu-și amintește? Voi rămâne pe vecie legat, atârnat de nebunia aceea, care nu m-a îndepărtat chiar de toți prietenii mei – cei mai însemnați continuă să mă salute și să-mi facă semn și să-mi suradă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat – ar vrea să treacă peste, să șteargă faptele, *dar eu sunt aici*, așa cum m-a dăltuit acea ispravă pentru totdeauna și surâsul lor nu face doi bani, nici rugăciunile lor, de-și vor fi amintind de mine la ceasul rugăciunii. Și-apoi, precis s-ar face că nu mă văd, dac-ar afla ce meșteresc în învălmășeli, ce-i cu prezența mea și cu calul meu negru și cu arma mea scânteietoare la începutul, niciodată la sfârșitul măcelului.

De fapt, o să privesc nițel pe fereastră.

Dac-ar ști, m-ar alunga de pe câmpul de luptă (afară de Santiago, poate, atât de molipsit de medicină, atât de inteligent și de iscoditor, căruia îi plăcea să urmărească firul avar al vieții, până în străfundurile îndepărtate ale rinichilor și ale măruntaielor). Să blasfemiez, am o poftă nebună să blasfemiez.

Brațul lui îmi stârnește durere, așa de tare îmi strânge mijlocul în menghina dorinței sale. Nu m-a văzut încă, aceea care sunt în tot ce promite înfățișarea mea. A început să-mi deslușească trupul, să se dumirească ce mă pricep să tănuiesc sub tina uscată, care-mi preschimbă rochia într-o scoarță de stejar. Și jocul degetelor mele neîntinate pe pieptul său, de fiecare dată mai aproape de subsuoară, l-o fi lăsat cu siguranță să înțeleagă ceva. De ce mi-o fi salvat, de fapt, viața? Habar n-avea cum sunt alcătuită. Dar, sigur, i-am văzut surâsul, o clipă doar, dinții albi care mă îmbiau lângă el, dinți care voiau să râdă și nu reușeau, îngrediți de forța măștii pe care e obligat s-o poarte. Cine este acest bărbat care mă conduce înspre tainele sângelui său? Nu, nici urmă de pârâiaș. Lăsăm în dreapta poarta castelului, asemănătoare unei guri larg deschise înspre întunecimea propriilor rărunchi – castelul acesta m-a înspăimântat întotdeauna și, când eram copilă, nu-mi plăcea să mă apropii de el; îl vedeam în vis și numele său îmi evoca mereu necurate întâmplări de familie; Consuegra cu nume de băbătie în putere, zămisbind niscai giganți – și ne continuăm drumul pe partea unde se află morile, în trapul mărunț al calului ostenit. Nu trebuie să mă gândesc la nimic, bine că am scăpat cu viață și de data asta. Și, la o adică, nici nu-mi vine să plâng. Ceea ce trebuie făcut este să mă lepăd de verighetă înainte de a ajunge acolo unde mă duce el, s-o ascund sau s-o arunc, legat de ceea ce se va gândi să facă din mine, potrivit tâcului viitoareii noastre înțelegeri, căci nu vreau să știe. Nici în ce fel. E întuneric deja și voi găsi cum să mă primenesc înainte ca el să se poată recunoaște în ochii mei. Flăcările au ars totul în urma mea și nu am nimic și pe nimeni pe lume, în afară de acest piept, de care se strivește zvâcnirea încinsă a sânilor mei.

Pe geam nu-i nimic de văzut, poate numai briza șfichiui-ind cu părelnică prietenie frunzișul auriu al mestecenilor și, în depărtare, cele patru turnuri, unde în curând amiaza își va mirolăi inutila agățare, insuportabila inconsistență.